Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 982 van 15 september 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat K. VAN DER STRAETEN**
Justitieplein 5 bus 1
9200 DENDERMONDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Britse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 29 juli 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 2.44 van de RvV-wet.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 14 augustus 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij is afkomstig uit het Verenigd Koninkrijk en verklaarde tijdens haar gesprek met de terugkeerbegeleider van 10 december 2024 dat zij sinds 3 november 2024 in België is.

Sinds 4 november 2025 is de verzoekende partij opgesloten in de gevangenis van Dendermonde.

Op 14 april 2025 werd de verzoekende partij veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een definitieve gevangenisstraf van 40 maanden waarbij zij zich schuldig heeft gemaakt aan bendevorming en inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Op 2 juli 2025 werd de verzoekende partij in de gevangenis gesproken door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 30 oktober 2025 nam de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten, en legt deze de verzoekende partij een inreisverbod van 10 jaar op.

Het inreisverbod is de bestreden beslissing, en het is als volgt gemotiveerd:

“INREISVERBOD

Aan de Heer :
Naam : B.
voornaam : M.
geboortedatum : (…)1982
geboorteplaats : Londen
nationaliteit : Verenigd Koninkrijk

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied (2).

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 29.07.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

 Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van tien jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde

Hij heeft zich schuldig gemaakt aan bendevorming en inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 14.04.2025 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een definitieve gevangenisstraf van 40 maanden. Uit het vonnis blijkt dat betrokkene in een periode van 5 oktober 2024 tot en met 3 november 2024 deel uit maakte van een criminele organisatie die cocaïne invoerde. Op 03 november 2024 werd betrokkene betrapt op de carpoolparking in Waasmunster waarbij in het voertuig van betrokkene 30 pakketten werden aangetroffen met in totaal 33 kilogram cocaïne.

Betrokkene maakte deel uit van een bijzonder goed gestructureerde organisatie die cocaïne invoerde vanuit Nederland. Betrokkene fungeerde als chauffeur en kreeg instructies van derden voor de locaties waar hij de drugs moest afhalen en naartoe brengen. Betrokkene had als doel grote hoeveelheden verdovende middelen op de markt te brengen ten koste van de gezondheid van de gebruikers. Druggebruikers veroorzaken grote moeilijkheden. Heel wat drugverslaafden verliezen hun werk, onder andere door hun fysieke en psychische aftakelingen ten gevolge van hun verslaving. Daardoor geraken ze in financiële moeilijkheden en worden ze tot criminaliteit verleid. Bovendien is de handel in verdovende middelen maatschappij-ontwrichtend doordat de aanleiding geeft tot geweld, waardoor het algemeen onveiligheidsgevoel toeneemt. De hele maatschappij wordt hierdoor benadeeld. Betrokkene stond hier evenwel niet bij stil en had enkel oog voor zijn eigen profijt.

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Betrokkene werd op 02.07.2025 in de gevangenis gesproken door een terugkeerbegeleider van DVZ, zijn administratieve situatie werd hem toegelicht en een vragenlijst werd hem voorgelegd. Hij verklaarde dat hij sinds 03.11.2024 in België is, dat hij met het vliegtuig vanuit het Verenigd Koninkrijk naar Amsterdam reisde en vervolgens met de wagen naar België reisde, dat hij in het bezit is van zijn paspoort dewelke zich in zijn griffie dossier bevindt. Betrokkene verklaart geen duurzame relatie, familieleden noch minderjarige kinderen in België te hebben. Tijdens het gesprek met de terugkeerbegeleider op 10.12.2024 verklaarde betrokkene te wonen bij zijn ouders in het Verenigd Koninkrijk. Hij verklaarde een relatie te hebben en 7(stief)-kinderen. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Betrokkene verklaarde niet aan medische problemen te lijden die hem belemmeren om te reizen en/of terug te keren. Hij verklaarde dat hij

wenst terug te keren naar het Verenigd Koninkrijk en tekende een vrijwillige vertrekverklaring. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Gelet op voorgaande, wordt geen schending van het artikel 3 EVRM aangenomen.
Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 7 en 74/13 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet) iuncto artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en artikel 3 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

"1.1. Eerste middel: schending van de artikelen 8 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), artikel 7 Handvest van grondrechten van de Europese Unie, artikel 7 en artikel 74/13 Vreemdelingenwet samengelezen met artikel 5 Terugkeerrichtlijn en artikel 3 Verdrag inzake de Rechten van het Kind

Verwerende partij stelt op basis van artikel 74/11, §1, vierde lid Vw dat de beslissing tot verwijdering dient gepaard te gaan met een inreisverbod van tien jaar, omdat verzoeker een ernstige bedreiging zou vormen voor de openbare orde. Ter motivering verwijst verwerende partij naar voornoemde veroordeling door de correctionele rechtbank van Dendermonde dd. 14 april 2025. Hieruit zou volgens haar blijken dat verzoeker enkel oog had voorzijn eigen profijt, en niet stil stond bij de gevolgen van zijn gedragingen. Zij motiveert: "Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

Hoewel verzoeker zich enerzijds kan vinden in een inreisverbod, wenst hij evenwel twee belangrijke nuances aan te brengen. Verzoeker meent namelijk dat de bestreden beslissing een schending vormt van het recht op gezins- en familieleven, samengelezen met artikel 5 Terugkeerrichtlijn en artikel 3 van het VN-Kinderrechtenverdrag.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 Terugkeerrichtlijn dat het volgende stelt:
"Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

a) het belang van het kind
b) het familie- en gezinsleven;"

Verzoeker voert aan dat de gemachtigde heeft gefaald de nodige en correcte belangenafweging te maken in het kader van artikel 8 EVRM, en kijkend naar artikel 3 VN Kinderrechtenverdrag.

Verwerende partij neemt de beslissing tot een inreisverbod voor het volledige Schengengrondgebied én voor een periode van tien jaar. Zij heeft hierbij onvoldoende rekening gehouden met de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé-en/of familie-en gezinsleven en met het belang van het kind.

Verzoeker werd op 2 juli 2025 in de gevangenis gesproken door een terugkeerbegeleider van DVZ. Hij verklaarde dat hij geen duurzame relatie, familieleden noch minderjarige kinderen in België heeft. Verzoeker verzet zich aldus niet tegen een inreisverbod in België an sich. De bestreden beslissing legt evenwel een inreisverbod op voor het volledige Schengengrondgebied én voor een periode van tien jaar.

Verwerende partij is op de hoogte van het feit dat verzoeker 7 (stief)kinderen heeft. Eén van deze kinderen is op heden zijn bokscarrière aan het uitbouwen. Hiervoor moet hij geregeld afreizen naar Portugal en Spanje. Er dient bovendien gewezen op het feit dat voornoemd kind eveneens lijdt aan een autismespectrumstoornis.

Hierdoor was verzoeker in het verleden de persoon die steeds met hem afreisde. Bij uitvoering van de bestreden beslissing, zou verzoeker niet kunnen meereizen met zijn zoon naar Portugal of Spanje, hetgeen uiteraard niet in het belang van het kind is. Het is dan ook onontbeerlijk om na te gaan hoe het belang van het kind moet worden beoordeeld.

Artikel 3 van het VN-Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.
2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.
3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht. (eigen onderlijning)

Van belang is dus hoe moet beoordeeld worden wat in het belang van het kind is. General Comment nr. 14 geeft handvaten om te beoordelen wat precies wordt begrepen onder deze terminologie.

Volgens General Comment nr. 14 dient er rekening gehouden te worden met de specifieke feiten van de zaak teneinde vast te stellen wat de relevante factoren zijn bij de beoordeling van de belangen. Het comité geeft hierbij een niet-uitputtende en niet-hiërarchische lijst van factoren die kunnen gebruikt worden bij het beoordelen van de belangen van een kind. Een belangrijke factor waarmee rekening dient gehouden te worden is de identiteit van het kind.

Kinderen vormen geen homogene groep. Bij het beoordelen van hun belangen moet dus rekening worden gehouden met hun verscheidenheid. De identiteit van een kind wordt gevormd door verschillende kenmerken, waaronder geslacht, culturele identiteit en persoonlijkheid. Hoewel kinderen en jongeren universele basisbehoeften delen, hangt de wijze waarop deze behoeften tot uitdrukking komen af van een groot aantal persoonlijke, fysieke, sociale en culturele aspecten, waaronder hun ontwikkelende vermogens. Het recht van het kind zijn identiteit te behouden, alsmede het recht op zorg, bescherming en veiligheid worden door het Verdrag gewaarborgd (artikel 8) en moeten worden gerespecteerd en meegenomen bij de beoordeling van de belangen van het kind.

Binnen de noemer van de identiteit van het kind en de zorg, bescherming en veiligheid van het kind, valt ontegensprekelijk de autismespectrumstoornis van zijn zoon. Deze stoornis ligt namelijk aan de basis van de behoeften van het kind. Tevens dient bij de beoordeling van het belang van het kind rekening gehouden te worden met de kwetsbare situatie waarin het kind zich bevindt. Het is aldus niet voor discussie vatbaar dat de autismespectrumstoornis van zijn zoon in rekening dient genomen te worden. Personen met ASS, laat staan een minderjarig kind, kunnen moeite hebben in de omgang met anderen. Bovendien is het doorzien van sociale situaties zeer beperkt. Daarnaast hebben personen met ASS moeite om zich aan te passen aan nieuwe situaties en hebben zij moeite met veranderingen. Hierdoor is het van uitermate belang dat zij kunnen rekenen op begeleiding van een vertrouwenspersoon in dergelijke situaties. Het hoeft dan ook geen betoog dat, gelet op het feit dat verzoeker deze rol steeds vervulde in het verleden, het in het belang van het kind is dat hij deze rol blijvend op zich kan nemen. Bij uitvoer van de bestreden beslissing, is dit evenwel niet mogelijk aangezien het inreisverbod zich uitstrekt tot het volledige Schengengrondgebied, waaronder aldus Portugal en Spanje.

De uitvoer van de bestreden beslissing, die een inreisverbod voor het volledige Schengengrondgebied oplegt, zou ertoe leiden dat verzoeker zijn zoon niet langer kan vergezellen tijdens deze reizen. Hierdoor zou het kind niet kunnen deelnemen aan internationale sportevenementen, maar vooral beroofd worden van de noodzakelijke ondersteuning en aanwezigheid van zijn vertrouwensfiguur.

Bovendien erkent Uw raad in haar rechtspraak het hoger belang van het kind uitdrukkelijk:

“EHRM heeft in het arrest Jeunesse t. Nederland van 3 oktober 2014 nog duidelijk gesteld in welke mate lidstaten het belang van het kind moeten laten primeren. Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn. Volgens het EHRM moeten nationale overheden steeds de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit onderzoeken van een uitwijzing om een effectieve bescherming te geven aan de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden en om voldoende gewicht te

geven aan hun hoger belang: bij gezinsvorming of-hereniging houdt het EHRM vooral rekening met de leeftijd van de kinderen, hun banden met de betrokken landen en de mate van afhankelijkheid van hun ouders ($118 van het Jeunesse arrest).” (eigen markering)

Het staat dan ook buiten kijf dat de zoon van verzoeker het grootste slachtoffer zal zijn van de bestreden beslissing. Hoewel verzoeker zich niet verzet tegen het opleggen van een inreisverbod voor het Belgisch grondgebied an sich, verzet hij zich wel tegen het feit dat dit verbod zich uitstrekt tot het volledige Schengengrondgebied en voor een periode van tien jaar. Een dergelijke maatregel miskent het belang van het kind in de zin van artikel 3 van het VN-Kinderrechtenverdrag. Door het inreisverbod uit te breiden tot het gehele Schengengebied wordt verzoeker verhinderd deze essentiële ouderlijke rol op te nemen, wat rechtstreeks indruist tegen het hoger belang van het kind, dat in alle beslissingen waarbij e
De verzoekende partijen kind betrokken is, als eerste overweging dient te gelden.

Hogervermelde rechtspraak en wetgeving noopt tot het besluit dat door de bestreden beslissing het belang van het kind niet wordt eerbiedigt, zoals gewaarborgd door artikel 3 VN Kinderrechtenverdrag en artikel 8 EVRM.

Uit het bovenstaande blijkt dat het middel ernstig is.”

2.1.2. Waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk betwist, voert zij eigenlijk de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, maar deze bepaling heeft enkel betrekking op een verwijderingsmaatregel. Zij luidt immers als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De bestreden beslissing betreft in casu geen verwijderingsmaatregel, maar een inreisverbod. Dit onderdeel van het eerste middel is daarom niet ontvankelijk.

De verwerende partij is volgens de verzoekende partij op de hoogte van het feit dat zij 7 (stief)kinderen heeft. Eén van deze kinderen is volgens de verzoekende partij op heden zijn bokscarrière aan het uitbouwen. Hiervoor moet hij geregeld afreizen naar Portugal en Spanje. Er dient bovendien volgens de verzoekende partij te worden gewezen op het feit dat dit kind eveneens lijdt aan een autismespectrumstoornis. Hierdoor was de verzoekende partij volgens haar in het verleden de persoon die steeds met het kind afreisde. Bij uitvoering van de bestreden beslissing, zou de verzoekende partij niet kunnen meereizen met haar zoon naar Portugal of Spanje, wat volgens de verzoekende partij niet in het belang van het kind is. Het is dan volgens de verzoekende partij ook onontbeerlijk om na te gaan hoe het belang van het kind moet worden beoordeeld. Hierdoor zou het kind immers niet kunnen deelnemen aan internationale sportevenementen, maar vooral ook beroofd worden van de noodzakelijke ondersteuning en aanwezigheid van zijn vertrouwensfiguur. Het staat volgens de verzoekende partij dan ook buiten kijf dat de zoon van de verzoekende partij het grootste slachtoffer zal zijn van de bestreden beslissing. Volgens de verzoekende partij heeft de verwerende partij geen rekening gehouden met het hoger belang van het kind.

Uit het verslag DID van 10 december 2024, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verzoekende partij bij het bestuur verklaarde dat zij een relatie heeft met E. D. en 7 (stief)kinderen heeft. Dit staat expliciet in dit stuk vermeld. Verder in hetzelfde stuk staat weliswaar vermeld dat *“Betrokkene verklaart in zijn hoorrecht dat hij: (…) Geen relatie, geen kinderen en geen familie heeft in België.”*, maar dit doet uiteraard niets af naar de concrete relationele informatie die de verzoekende partij op dit punt verschafte en

die eerder in hetzelfde document is opgenomen. Hetzelfde stuk vermeldt echter eveneens dat *"De verschillende terugkeermogelijkheden worden besproken. Ook een mogelijks inreisverbod wordt toegelicht aan de hand van een kaart. Meneer geeft aan dit te begrijpen."* Uit dit gegeven blijkt dat de verzoekende partij wel degelijk door het bestuur werd geconfronteerd met het feit dat haar een inreisverbod zou kunnen worden opgelegd, en haar dit werd uitgelegd aan de hand van een kaart. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij op voorhand niet op de hoogte was dat een inreisverbod voor het hele Schengengrondgebied zou gelden. Dit strookt ook met de inhoud van het eerste middel van de verzoekende partij, in die zin dat zij ook daarin toegeeft te begrijpen dat haar een inreisverbod wordt opgelegd.

Zij stelt, zoals hiervoor werd aangegeven, dat zij echter niet akkoord kan gaan voor een inreisverbod voor het volledige Schengengrondgebied en voor een duur van 10 jaar, om voormelde redenen. Op 2 januari 2025 vult de verzoekende partij echter op vraag van de verwerende partij opnieuw een formulier hoorrecht in, waarin zij aangeeft geen relatie of kinderen in België te hebben. Dit betekent echter niet dat de verzoekende partij helemaal geen relatie zou hebben. De gegevens die de verzoekende partij immers over zijn relatie met zijn 7 (stief)kinderen gaf, gaf hij in het kader van de volgende informatie tijdens voormeld verhoor: *"We informeren naar de naam van zijn ouders. Betrokkene verklaart dat de naam van zijn vader S. B. (…) is en de naam van zijn moeder V. B. (…). Hij verklaart dat ze wonen te (…), Londen W4 5LD, Verenigd Koninkrijk. Hij verklaart dat zijn adres bij zijn ouders staat. Hij verklaart dat hij een relatie heeft met E. D. (…) en 7 (stief)-kinderen heeft."*. Hieruit blijkt dat het evengoed kan gaan om zijn relationele situatie in het Verenigd Koninkrijk. De naam van haar partner duidt daar bovendien ook op. Ook de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten van 29 juli 2025, dat zich ook in het administratief dossier bevindt en dat de verzoekende partij bovendien niet aanvocht, wijst duidelijk in die richting:

"Betrokkene verklaart geen duurzame relatie, familieleden noch minderjarige kinderen in België te hebben. Tijdens het gesprek met de terugkeerbegeleider op 10.12.2024 verklaarde betrokkene te wonen bij zijn ouders in het Verenigd Koninkrijk. Hij verklaarde een relatie te hebben en 7(stief)-kinderen. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Betrokkene verklaarde niet aan medische problemen te lijden die hem belemmeren om te reizen en/of terug BIJLAGE 13 10090252 2 te keren. Hij verklaarde dat hij wenst terug te keren naar het Verenigd Koninkrijk en tekende een vrijwillige vertrekverklaring. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Gelet op voorgaande, wordt geen schending van het artikel 3 EVRM aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

De verzoekende partij stelt dus terecht in haar eerste middel dat het bestuur op de hoogte was van het feit dat zij een relatie had en 7 (stief)kinderen. Daarnaast is het duidelijk dat de verzoekende partij steeds aan het bestuur heeft aangegeven dat zij geen relatie noch kinderen had in België. De verzoekende partij betwist dit ook niet. Verder legt de verzoekende partij zich expliciet neer bij het feit dat haar een inreisverbod wordt opgelegd. Bovendien blijkt verder uit het 'verslag interview Nieuw Dendermonde van 2 juli 2025' dat in dit stuk opnieuw wordt gesteld dat *"De verschillende terugkeermogelijkheden worden besproken. Ook een mogelijks inreisverbod wordt toegelicht aan de hand van een kaart. Meneer geeft aan dit te begrijpen"*. Hieruit blijkt dan ook dat de verzoekende partij tot tweemaal toe werd ingelicht aan de hand van een kaart wat een inreisverbod inhoudt. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat het bestuur haar niet op voorhand duidelijk maakte dat een inreisverbod voor het hele Schengengrondgebied geldt. De verzoekende partij is het weliswaar nu niet eens met het feit dat dit inreisverbod geldt voor het hele Schengengebied, maar uit dit stuk van 2 juli 2025 (en het stuk van 10 december 2024, zie supra) blijkt dat zij op voorhand wist dat dit het geval zou zijn. De verzoekende partij is evenmin akkoord met de termijn van 10 jaar van het inreisverbod, maar geeft daarover geen enkele verdere verduidelijking.

De verzoekende partij maakt echter op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat de elementen die zij daar nu in haar enig middel voor aanbrengt, op enig moment aan het bestuur heeft voorgelegd. En dit ondanks het feit dat het bestuur aan de verzoekende partij duidelijk heeft aangegeven haar een inreisverbod te willen opleggen, en aan de hand van een kaart aan de verzoekende partij werd uitgelegd wat dit betekent. Vanzelfsprekend kan het bestuur bij het nemen van de bestreden beslissing enkel rekening houden met de elementen waarvan zij op dat moment op de hoogte was of had moeten zijn. Dit geldt niet voor het feit dat één van de stiefkinderen van de verzoekende partij een autismespectrumstoornis heeft noch voor het feit dat de verzoekende partij voor dit kind zou zorgen op zijn reizen naar Spanje en Portugal in het kader van sportevenementen.

Aangezien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij deze feitelijke elementen, waarmee de verwerende partij volgens haar in de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden, en op grond waarvan zij nu de nietigverklaring van het inreisverbod vraagt, op enig moment voor het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur heeft voorgelegd, en dit hoewel zij daartoe meermaals de mogelijkheid

heeft gekregen door gebruik van haar hoorrecht (verslag interview 10 december 2024, vragenlijst recht om gehoord te worden van 2 januari 2025, verslag interview Nieuw Dendermonde 2 juli 2025), kan de verzoekende partij deze argumenten niet dienstig aanvoeren. Zij heeft immers zelf nagelaten het bestuur op de hoogte te stellen van het feit dat één van haar 7 (stief)kinderen een autismespectrumstoornis heeft en zij dit kind geregeld zou vergezellen naar Spanje en Portugal voor sportevenementen. Dit kadert in de wederkerige zorgvuldigheidsplicht, waaraan de verzoekende partij in casu te kort is gekomen.

Aangezien het aan de houding van de verzoekende partij zelf te wijten is dat het bestuur niet op de hoogte is van de door haar aangevoerde feitelijke elementen die volgens haar tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing zouden moeten leiden, kan de verzoekende partij ook niet dienstig de schending van het hoger belang van het kind aanvoeren.

Verder blijkt uit bovenstaande bespreking dat uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij steeds bij het bestuur heeft aangegeven geen partner noch kinderen in België te hebben. Uit het administratief dossier blijkt eerder dat de partner en 7 (stief)kinderen van de verzoekende partij zich in het Verenigd Koninkrijk bevinden. De bestreden beslissing kan dan op zich ook niet tot gevolg hebben dat enig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM of van artikel 7 van het Handvest zou geschonden worden. Om die reden is dit onderdeel van het eerste middel niet ontvankelijk.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, iuncto artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:
“1.2 Tweede middel: Schending de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur, samengelezen met artikel 41 Handvest grondrechten EU

Tot slot dient erop gewezen te worden dat bovenstaande elementen eveneens een schending vormen van de elementen van behoorlijk bestuur.

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen stipuleert in artikel 2 en 3 als volgt:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.
Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Artikel 41 Handvest grondrechten EU luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.
2. Dit recht behelst met name:
a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;
b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;
c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.
3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.
4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”

“Afdoende” impliceert volgens rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing” (RvV arrest nr. 186 105 van 27 april 2017).

De administratieve overheid dient in het kader van haar materiële motiveringsplicht bij de beoordeling van de aanvraag uit te gaan van de juiste feitelijke gegevens, zij dient deze correct te beoordelen en niet in onredelijkheid tot een besluit komen. Deze motivatie mag geen tegenstrijdigheden bevatten.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het respect voor het evenredigheidsbeginsel houdt in dat bij het nemen van de beslissing tot verwijdering, een concrete en individuele proportionaliteitsafweging aan de hand van de concrete omstandigheden van de zaak dient gemaakt te worden.

Verzoeker betwist voornoemde veroordeling door de correctionele rechtbank van Dendermonde niet, hetgeen mee dient genomen te worden in de afweging gemaakt in de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing beperkt verwerende partij zich echter tot foutieve gevolgtrekking. Zij leidt namelijk uit het winstgevend karakter van de feiten af dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Verwerende partij hecht evenwel geen aandacht aan de houding van verzoeker doorheen het onderzoek én na zijn veroordeling. Verzoeker is onmiddellijk aan de slag gegaan met de afbetaling van zijn penale boete. Hij beschikt over een afbetalingsplan en bezorgde reeds enkele attesten ter staving van betaling aan de diensten van de gevangenis. Verzoeker neemt aldus de verantwoordelijk voor zijn daden en onderneemt concrete acties om zijn leven op het goede pad te krijgen. Het argument van het winstgevende karakter van de feiten, wordt bovendien gekenterd door het feit dat verzoeker reeds een werkbelofte heeft bij een haar-en beautysalon alwaar hij aan de receptie zal werken, de zaak mee zal onderhouden en haar zal knippen. Daarnaast heeft hij reeds verklaard dat hij zelfstandig wil werken als personal trainer en juwelenverkoper. Aan werkbereidheid aldus geen schaarste. Voornoemde veroordeling heeft een ware kentering met zich meegebracht in hoofde van verzoeker. Deze elementen maken deel uit van zijn dossier, doch laat verwerende partij na dit in overweging te nemen in de bestreden beslissing.

Verwerende partij neemt haar beslissing, zonder rekening te houden met verschillende belangrijke nuances, zonder aldus na te gaan of er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging van de fundamentele belangen van de samenleving.

Artikel 27 Burgerschapsrichtlijn stelt: “De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.”

Artikel 28 Burgerschapsrichtlijn stelt:

“1. Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging.”

In de eerste plaats dient de vraag te worden gesteld of hier sprake is van een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid en er dus een inreisverbod van langer dan 5 jaar kan worden opgelegd. Deze bedreiging moet actueel, werkelijk en voldoende ernstig zijn. In de tweede plaats, ongeacht of deze beperking tot 5 jaar nu wel of niet geldt, dient de administratieve overheid rekening te houden met het evenredigheidsbeginsel. Bij dit alles moet de administratieve overheid rekening houden met alle gekende elementen en deze op correcte wijze te beoordelen.

De overheid dient de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel in acht te nemen.

In zijn rechtspraak licht het Hof van Justitie toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of

nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf of een inreisverbod, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt. Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde hierover reeds als volgt:
"Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, PI, pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, in casu de staatssecretaris, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De staatssecretaris moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier."

Er wordt geenszins rekening gehouden met de huidige situatie en inspanningen van verzoeker. Verzoeker heeft vanuit België zijn reclassering nauwgezet uitwerkt in het Verenigd Koninkrijk. Zijn inspanningen zijn ook de gevangenisdirectie niet ontgaan. Zij stelden dan ook vast dat zijn reclasseringsplan dermate geconcretiseerd was waardoor zij een positief advies leverden voor voorlopige invrijheidsstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied of met oog op overlevering.

De administratieve overheid heeft de concrete situatie van verzoeker onvoldoende geanalyseerd en geen rekening gehouden met andere elementen. Bovendien kan een strafrechtelijke veroordeling niet per definitie leiden tot de vaststelling dat er ín casu redenen voor handen zijn om te besluiten dat, omwille van redenen van openbare orde of openbare veiligheid, dient afgeweken te worden van de standaardduur van het inreisverbod. Verzoeker bevindt zich bovendien reeds sedert 3 november 2024 in de Gevangenis van Nieuw Dendermonde.

Uit bovenstaande motivering blijkt dat de administratieve overheid bij het nemen van de bestreden beslissingen geen correcte afweging heeft gemaakt van alle beschikbare gegevens en geen verdere analyse van de actuele situatie heeft gedaan.

De verwerende partij toont op geen enkele concrete manier aan dat verzoeker voor een eerdere veroordeling op heden nog een actuele bedreiging zou vormen. Verzoeker heeft alle nodige stappen genomen om zijn leven terug op de rails te krijgen. Hij heeft een geconcretiseerd reclasseringsplan uitgestippeld. Hij zal terug intrekken in de ouderlijke woonst, alwaar hij beschikt over een kamer. Bovendien zal hij instaan voor het onderhoud, receptiewerken en kapperswerken in een haarsalon waar hij voorheen aan de slag was. Daarnaast wenst hij verder te werken als personal trainer en juwelenverkoper op zelfstandige basis. Op financieel vlak zal hij zich houden aan het opgestelde afbetalingsplan. Hij neemt zijn verantwoordelijkheid voor zijn aandeel in de feiten, en stelt uitdrukkelijk dat hij afstand zal nemen van de foute vriendengroep dewelke mee aan de oorzaak van de criminele feiten lagen.

Gelet op bovenstaande, adviseerden zowel de directie van de Nieuwe Gevangenis Dendermonde, als het Openbaar Ministerie bij de strafuitvoeringsrechtbank positief voorzijn VILO. Zijn reclassering is bijgevolg weldegelijk omkleed. Er wordt niet afdoende gemotiveerd of verzoeker door zijn veroordelingen uit het verleden een actuele bedreiging zou vormen voor de openbare orde.

Verzoeker verwijst hiervoor ook naar de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG, 12: "Een louter op vermoedens gebaseerde dreiging is geen werkelijke dreiging. Het moet gaan om een actuele dreiging. Er kan slechts rekening gehouden worden met vroeger gedrag wanneer er gevaar bestaan voor recidive … Reeds uitgesproken strafrechtelijke veroordelingen doen slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordelingen hebben geleid, het bestaan blijkt van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt. De autoriteiten moeten hun besluit op een inschatting van het toekomstige gedrag van de betrokkene baseren. Bij deze beoordeling dient bijzonder belang te worden gehecht aan het aantal reeds uitgesproken veroordelingen en hun aard, waarbij met name het aantal gepleegde strafbare feiten en de ernst ervan in rekening moeten worden genomen. Voorts is het

recidivegevaar van doorslaggevend belang, waarbij de vage mogelijkheid van recidive niet volstaat. (RVV 16 februari 2023, nr. 284 94)

Verwerende partij maakt in de bestreden beslissing onvoldoende aannemelijk dat er op heden sprake is van een actueel, ernstig en reëel gevaar voor de openbare orde door de aanwezigheid van verzoeker. Verwerende partij baseert zich louter op de strafrechtelijke veroordeling. Er wordt door verwerende partij onvoldoende rekening gehouden met de reeds ondergane positieve evolutie door verzoeker.

Er wordt verzoeker een inreisverbod van 10 jaar opgelegd. Dit is een aanzienlijke overschrijding van de normale maximumtermijn van 5 jaar. Ondanks het feit dat dit een uitzonderlijk zwaar inreisverbod is, is de motivering van de duur van dit inreisverbod uiterst beperkt. Er wordt gesteld dat een inreisverbod van 10 jaar proportioneel zou zijn daar verzoeker door zijn persoonlijk gedrag geacht zou worden een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. De verwerende partij steunt gewoonweg op voornoemde veroordeling.

De administratieve overheid heeft evenwel de plicht de overschrijding van de normale maximumduur van 5 jaar te motiveren én hierbij de nodige belangenafweging te maken, ook de bepaling van de eigenlijke duur moet worden gemotiveerd waarbij de beginselen vermeld onder dit middel in acht moeten worden genomen.
Er wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod wordt opgelegd, maar verwerende partij laat na te motiveren waarom de overschrijding van de normale maximumduur van 5 jaar noodzakelijk is (of een concrete analyse hiervan) en wordt er geen rekening gehouden met de omstandigheden die als tegenaanwijzingen dienen voor recidive.

Er werd reeds gewezen op de belangrijke tegenaanwijzingen, waaronder zijn tewerkstelling en afbetaling van zijn penale boete. Minstens dringt een concrete analyse zich op waarin wordt gemotiveerd waarom een overschrijding van de normale maximumduur van 5 jaar noodzakelijk is hetgeen niet blijkt.

Er wordt evenmin rekening gehouden met het feit dat verzoeker een zoon heeft met een autismespectrumstoornis die regelmatig naar Portugal en Spanje dient af te reizen voor internationale wedstrijden. Door een inreisverbod uit te spreken voor de gehele Schengenzone zonder aandacht te hebben, noch te toetsen aan, het belang van het kind, schendt verwerende partij de wettelijke bepalingen. Bij uitvoering van de bestreden beslissing, zou verzoeker niet kunnen meereizen met zijn zoon naar Portugal of Spanje, hetgeen uiteraard niet in het belang van het kind is. Het is dan ook onontbeerlijk om na te gaan hoe het belang van het kind moet worden beoordeeld.

Artikel 3 van het VN-Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.
2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.
3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht. (eigen onderlijning)

Van belang is dus hoe moet beoordeeld worden wat in het belang van het kind is. General Comment nr. 14 geeft handvaten om te beoordelen wat precies wordt begrepen onder deze terminologie.

Volgens General Comment nr. 14 dient er rekening gehouden te worden met de specifieke feiten van de zaak teneinde vast te stellen wat de relevante factoren zijn bij de beoordeling van de belangen. Het comité geeft hierbij een niet-uitputtende en niet-hiërarchische lijst van factoren die kunnen gebruikt worden bij het beoordelen van de belangen van een kind. Een belangrijke factor waarmee rekening dient gehouden te worden is de identiteit van het kind.

Kinderen vormen geen homogene groep. Bij het beoordelen van hun belangen moet dus rekening worden gehouden met hun verscheidenheid. De identiteit van een kind wordt gevormd door verschillende kenmerken, waaronder geslacht, culturele identiteit en persoonlijkheid. Hoewel kinderen en jongeren universele basisbehoeften delen, hangt de wijze waarop deze behoeften tot uitdrukking komen af van een groot aantal persoonlijke, fysieke, sociale en culturele aspecten, waaronder hun ontwikkelende vermogens. Het recht van het kind zijn identiteit te behouden, alsmede het recht op zorg, bescherming en veiligheid

worden door het Verdrag gewaarborgd (artikel 8) en moeten worden gerespecteerd en meegenomen bij de beoordeling van de belangen van het kind.

Binnen de noemer van de identiteit van het kind en de zorg, bescherming en veiligheid van het kind, valt ontegensprekelijk de autismespectrumstoornis van zijn zoon. Deze stoornis ligt namelijk aan de basis van de behoeften van het kind. Tevens dient bij de beoordeling van het belang van het kind rekening gehouden te worden met de kwetsbare situatie waarin het kind zich bevindt. Het is aldus niet voor discussie vatbaar dat de autismespectrumstoornis van zijn zoon in rekening dient genomen te worden. Personen met ASS, laat staan een minderjarig kind, kunnen moeite hebben in de omgang met anderen. Bovendien is het doorzien van sociale situaties zeer beperkt. Daarnaast hebben personen met ASS moeite om zich aan te passen aan nieuwe situaties en hebben zij moeite met veranderingen." Hierdoor is het van uitermate belang dat zij kunnen rekenen op begeleiding van een vertrouwenspersoon in dergelijke situaties. Het hoeft dan ook geen betoog dat, gelet op het feit dat verzoeker deze rol steeds vervulde in het verleden, het in het belang van het kind is dat hij deze rol blijvend op zich kan nemen. Bij uitvoer van de bestreden beslissing, is dit evenwel niet mogelijk aangezien het inreisverbod zich uitstrekt tot het volledige Schengengrondgebied, waaronder aldus Portugal en Spanje.

De uitvoer van de bestreden beslissing, die een inreisverbod voor het volledige Schengengrondgebied oplegt, zou ertoe leiden dat verzoeker zijn zoon niet langer kan vergezellen tijdens deze reizen. Hierdoor zou het kind niet kunnen deelnemen aan internationale sportevenementen, maar vooral beroofd worden van de noodzakelijke ondersteuning en aanwezigheid van zijn vertrouwensfiguur.

Uit bovenstaande blijkt aldus dat verwerende partij heeft nagelaten om de bestreden beslissing te toetsen aan het belang van het kind. Immers draagt ook deze geografische werkelijkheid ertoe bij dat een inreisverbod, zeker voor een duur van 10 jaar en zich uitstrekkende over de volledige Schengenzone, kennelijk niet voldoet aan de evenredigheidseis vervat in de bovenvermelde wetsbepalingen.

Zoals reeds gesteld kan verzoeker zich akkoord verklaren met het inreisverbod voor België. Hij verzoekt echter om een uitsluiting van de landen Portugal en Spanje, gelet op bovenstaande redenen.

Gelet op al het bovenstaande schendt de verweerder de verplichtingen haar opgelegd onder de voornoemde bepalingen. Uit bovenstaande motivering blijkt dat de administratieve overheid bij het nemen van de bestreden beslissingen geen correcte afweging heeft gemaakt van alle beschikbare gegevens; zij heeft geen rekening gehouden met het individueel en actueel gedrag van verzoeker en is zo tot een besluit gekomen dat de proportionaliteitstoets niet doorstaat.

Uit al het bovenstaande blijkt dat het middel ernstig is."

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

(…)

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

(…)

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod voor een bepaalde termijn van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. (…)"

Op grond van deze bepaling kan de verwerende partij de verzoekende partij dus een inreisverbod van 10 jaar opleggen, zoals in casu, indien de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De vraag die zich nu stelt is of de verwerende partij al dan niet op kennelijk onredelijke wijze van oordeel is dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De verwerende partij motiveert haar standpunt als volgt in de bestreden beslissing:

"*Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:*

 Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van tien jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde

Hij heeft zich schuldig gemaakt aan bendevorming en inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 14.04.2025 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een definitieve gevangenisstraf van 40 maanden. Uit het vonnis blijkt dat betrokkene in een periode van 5 oktober 2024 tot en met 3 november 2024 deel uit maakte van een criminele organisatie die cocaïne invoerde. Op 03 november 2024 werd betrokkene betrapt op de carpoolparking in Waasmunster waarbij in het voertuig van betrokkene 30 pakketten werden aangetroffen met in totaal 33 kilogram cocaïne.

Betrokkene maakte deel uit van een bijzonder goed gestructureerde organisatie die cocaïne invoerde vanuit Nederland. Betrokkene fungeerde als chauffeur en kreeg instructies van derden voor de locaties waar hij de drugs moest afhalen en naartoe brengen. Betrokkene had als doel grote hoeveelheden verdovende middelen op de markt te brengen ten koste van de gezondheid van de gebruikers. Druggebruikers veroorzaken grote moeilijkheden. Heel wat drugverslaafden verliezen hun werk, onder andere door hun fysieke en psychische aftakelingen ten gevolge van hun verslaving. Daardoor geraken ze in financiële moeilijkheden en worden ze tot criminaliteit verleid. Bovendien is de handel in verdovende middelen maatschappij-ontwrichtend doordat de aanleiding geeft tot geweld, waardoor het algemeen onveiligheidsgevoel toeneemt. De hele maatschappij wordt hierdoor benadeeld. Betrokkene stond hier evenwel niet bij stil en had enkel oog voor zijn eigen profijt.

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel."

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij in casu overging tot het opleggen van een inreisverbod met een termijn van 10 jaar, omdat de verzoekende partij zich schuldig gemaakt heeft aan bendevorming en inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 14 april 2025 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een definitieve gevangenisstraf van 40 maanden, en dat gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Daarnaast stelt de verwerende partij vast dat betrokkene niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar volgens de verwerende partij proportioneel.

In de parlementaire voorbereiding wordt inzake artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (de Terugkeerrichtlijn), benadrukt: "*De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat" (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men "het evenredigheidsbeginsel respecteert*" (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet vereist bij het bepalen van de duur van het inreisverbod aldus een individueel onderzoek naar alle omstandigheden eigen aan het geval, alsook een evenredige afweging van deze omstandigheden.

Bij de beoordeling of sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, moeten alle feitelijke en juridische gegevens worden betrokken die slaan op de situatie van een vreemdeling in relatie met het door hem gepleegde strafbare feit, zoals onder meer het aantal strafbare feiten, de aard en ernst van het strafbare feit, de veroorzaakte schade, en het tijdsverloop sinds het plegen daarvan. Steunen op een algemene praktijk of een vermoeden, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, volstaat daarom niet.

Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet verder slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, het bestaan blijkt van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging voor de openbare orde vormt. Hierbij wijst de Raad erop dat de vaststelling van een actuele bedreiging in regel weliswaar vereist dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30), doch "*dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde*" (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). Het actueel karakter van de bedreiging kan derhalve reeds voortvloeien uit de aard en de ernst van de gepleegde feiten. In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel of verwijderingsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet dus rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Indien dit zeer ernstig is, kan dit volstaan om ook het actueel karakter van de bedreiging aan te tonen.

Wat het gebruik van verdovende middelen in het bijzonder betreft, heeft het Hof van Justitie al meerdere malen gesteld dat een lidstaat, in het kader van de handhaving van de openbare orde, zulk gebruik als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van vreemdelingen die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn. Gelet op deze rechtspraak concludeert het Hof van Justitie dat georganiseerde drugshandel a fortiori onder het begrip 'openbare orde' valt (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 54). Daarnaast heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat georganiseerde drugshandel ook onder het begrip 'nationale veiligheid' kan vallen, daar het een diffuse vorm van criminaliteit is, met indrukwekkende economische en operationele middelen en met zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. In die zin wordt, gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit, in punt 1 van de considerans 1 van het kaderbesluit 2004/757/JBZ overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.

Het Hof van Justitie heeft na zijn vaststelling dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar is voor de mensheid, gesteld dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of van een groot deel daarvan (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 46-47). Als gevolg van deze overwegingen besluit het Hof van RvV 311 094 - Pagina 11 Justitie dat de bestrijding van de georganiseerde drugshandel zowel onder het begrip 'ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid' kan vallen als onder het begrip 'dwingende redenen van openbare veiligheid' (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 56).

In het vonnis van de correctionele rechtbank van Dendermonde van 14 april 2025, waar de bestreden beslissing naar verwijst, wordt gesteld dat drugsmisdrijven een ernstiger karakter verkrijgen wanneer de daden worden uitgevoerd in het kader van een vereniging. Verder stelt de rechtbank dat niet betwist kan worden dat verzoeker deel uitmaakte van een dergelijke vereniging. Hij maakte deel uit van een goed georganiseerde groep met als doel de invoer van verdovende middelen, meer bepaald cocaïne, uit Nederland. Het ging om een internationaal netwerk met brede vertakkingen en met een gestructureerde werking. De rechtbank oordeelde dat de feiten bijzonder ernstig zijn. De rechtbank stelt dat verzoeker tot doel had grote hoeveelheden middelen op de markt te brengen ten koste van de gezondheid van gebruikers. De rechtbank stipt aan dat druggebruikers grote maatschappelijke overlast veroorzaken. Drugsverslaafden moeten worden behandeld en raken in financiële moeilijkheden. Heel wat drugsverslaafden verliezen hun werk, onder andere door hun fysieke en psychische aftakeling ten gevolge van hun verslaving. Daardoor geraken ze in financiële moeilijkheden en worden ze tot de criminaliteit verleid. Bovendien is de handel in verdovende middelen maatschappij ontwrichtend doordat het aanleiding geeft tot geweld waardoor het algemeen onveiligheidsgevoel toeneemt. De hele maatschappij wordt hierdoor benadeeld. De rechtbank geeft aan dat verzoeker hier niet bij stilstond en enkel aan zijn eigen profijt dacht. De rechtbank concludeert dat een strenge straf zich bijgevolg opdringt.

De Raad kan het niet onredelijk achten dat de bestreden beslissing hierin een ernstig gevaar voor de openbare orde ziet.

Het gegeven dat de verzoeker niet nog meer veroordelingen heeft opgelopen, doet hieraan geen afbreuk. Voor het vaststellen van een actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde, kan één veroordeling, gelet op de aard en de ernst van de feiten, immers volstaan. Dit geldt des te meer waar het, zoals in casu, om een zeer recente veroordeling gaat.

Waar verzoeker aangeeft dat hij schuldinzicht heeft en dat er met deze elementen geen rekening werd gehouden, kan er niet aan voorbij gegaan worden dat verzoeker Op het ogenblik van de bestreden beslissing nog steeds in de gevangenis verbleef. Hij heeft er alle belang bij om zich goed te gedragen. Dit betekent op zich nog niet dat elk actueel gevaar geweken is.

Waar verzoeker er opnieuw op wijst dat er geen rekening werd gehouden met de situatie van zijn zoon, volstaat het te verwijzen naar het eerste middel.

Een schending van de aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Aangezien de Raad bevoegd is om zich rechtstreeks uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring, hoeft er niet langer uitspraak te worden gedaan over de vordering tot schorsing (artikel 1.9, tweede lid van de RvV-wet).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op vijftien september tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN J. CAMU